

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Jana Ryby a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **N. V. D.**, zast. Mgr. P. V., se sídlem v P. 1, O. 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.12.2011, č.j.: MV-3715-10/SO-2011,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech cizinců ze dne 12.12.2011, č.j.: MV-3715-10/SO-2011, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 760,- Kč, a to do 1 měsíce od právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalobce Mgr. P. V., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 12.1.2012 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) blíže označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie ČR, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorátu cizinecké policie Praha (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14.9.2010, č.j. CPPH-109632/CI-2009-60. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl podle § 46 odst. 1 v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve Komise konstatovala skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu, a sice, že účastník řízení byl povolen pobyt na vízum nad 90 dnů na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná s dobou platnosti od 25.11.2008 do 24.11.2009. Účastník řízení podal dne 10.11.2009 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně

výdělečně činná a doložil doklad o zajištění ubytování na adrese Praha 2, N. 109/27 s notářsky ověřeným podpisem majitele nemovitosti RNDr. Ing. R. T. ze dne 21.10.2009 na dobu od 1.11.2009 do 30.11.2011. Tutéž adresu uvedl i v žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu v kolonce č. 18 – adresa místa pobytu na území a pravdivost údajů potvrdil svým podpisem. Dále předložil nájemní smlouvu na adresu P. 4, N. 995/901 ze dne 1.9.2009 na dobu od 1.9.2009 do 31.12.2009. Následně (dne 12.4.2010) doložil další doklad o zajištění ubytování a to na adrese P. 4, V. 17 ze dne 1.4.2010 na dobu od 1.4.2010 do 30.3.2012. Účastník řízení dne 4.2.2010 uvedl do protokolu, že bydlí v P. 4, U M. 24, kde má v úmyslu bydlet i nadále, dále uvedl, že od 18.2.2009 do května či června 2009 pobýval v K. V., od června do září 2009 bydlel v P. 4-L., od září 2009 střídal ubytování po různých známých. Od ledna 2010 bydlel v P. 2, N. ulici 109/27, kdy ubytování mu zprostředkoval jiný občan vietnamské státní příslušnosti. Protože mu nezaplatil zálohu, tak na této adrese nebydlel, i když k žádosti doložil potvrzení o ubytování ze dne 21.10.2009 na dobu od 1.11.2009 do 30.11.2011.

Dne 8.2.2010 bylo provedeno šetření za účelem zjištění skutečného stavu ze strany cizinecké policie na adrese P. 2, N. 109/27; na místě byl zastižen J. N., který uvedl, že zná všechny obyvatele domu a v domě žádný cizinec nebydlí, s výjimkou pana Ž., který bydlí s paní T., dcerou majitele domu.

Dne 24.2.2010 byl sepsán dle § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) protokol s majitelem nemovitosti na adrese Praha 2, N. 109/27, s panem RNDr. Ing. R. T., který uvedl, že v současné době bydlí v domě na uvedené adrese 14 podnájemníků, pouze českých občanů a v domě nikdy nebyli ubytováni žádní cizinci. Předložené potvrzení o zajištěném ubytování na jméno N. V. D. ze dne 21.10.2009 nepodepisoval a jeho podpis na uvedeném potvrzení je odlišný od jeho vlastního podpisu.

Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že účastník řízení doložil do žádosti doklad s pozměněnými, nepravdivými údaji, a proto žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců zamítl.

Poté odvolací orgán k námitkám účastníka řízení uvedl následující:

- *k námitce, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav*, že správní orgán I. stupně se zabýval veškerými listinnými důkazy a řádně zjistil skutkový stav;
- *k námitce, že úřední záznam nelze v řízení použít jako důkaz*, že úřední záznam byl pořízen jako výsledek pobytové kontroly, která byla provedena podle § 167 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců;
- *k námitce týkající se výsledku pana RNDr. Ing. R. T.*, že o výsledku byl sepsán protokol dle § 18 správního řádu a oznámením ze dne 25.8.2010 byl účastník řízení seznámen se stavem řízení a byla mu dána možnost se ve smyslu § 36 odst. 1 a 3 správního řádu seznámit se spisem a písemně vyjádřit k podkladům před vydáním rozhodnutí,
- *k námitce, že v případě pochybností o pravosti dokladu o ubytování měl správní orgán vyzvat pracovníci notářské kanceláře k ověření pravosti podle notářské knihy o prohlášení pravosti podpisu*, že součástí spisového materiálu je protokol sepsaný dne 6.4.2010 za účelem ověření pravosti listiny v notářské kanceláři JUDr. A. S., notářky v Praze se sídlem v P. 2, n. M. 9. Protokolem je prokázáno, že se jedná o padělání ověřovací doložky. Oznámením ze dne 25.10.2011 seznámil správní orgán účastníka řízení prostřednictvím zástupce s předmětným protokolem a byla mu dána možnost se k němu písemně vyjádřit;
- *k námitce, že správní orgán o tomto úkonu účastníka řízení nevyrozuměl*, že správní orgán vycházel z výsledku pobytové kontroly a svědectví majitele nemovitosti pana R. T., které považoval za dostačující.

Proti tomuto rozhodnutí směřuje podaná žaloba.

V žalobě nesouhlasí žalobce se závěry správních orgánů v napadených rozhodnutích a své námitky vyjádřil takto:

Žalobce namítá, že nebyl řádně vyrozuměn o konání ústního jednání s majitelem nemovitosti panem RNDr. Ing. R. T. a o ústním jednání v notářské kanceláři, jehož se objektivně nemohl zúčastnit a případně klást svědkům otázky.

Oba úkony byly provedeny v rozporu s právními předpisy a jedná se tak o úkony procesně nepoužitelné. Na podporu uvedeného poukázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.5.2009, sp.zn. 7 As 34/2009. Žalobce má proto za to, že Komise postavila své rozhodnutí na skutkovém zjištění, k němuž dospěla nezákonným, procesně nesprávným postupem.

Dále se žalobce dovolává zásady přiměřenosti zásahu správního orgánu do práv nabytých v dobré víře a uvádí, že sice v rámci řízení doložil správnímu orgánu potvrzení o ubytování, které se ukázalo být padělané, avšak s ohledem na okolnosti případu je v pochybnostech, zda je spravedlivé, resp. přiměřené sankcionovat uvedené jednání zamítnutím jeho žádosti. Předložené potvrzení bylo opatřeno notářsky ověřeným podpisem a bylo zajištěno dle žalobce druhou osobou, je tedy otázkou, zda žalobce mohl i při zvýšené opatrnosti sám zjistit, že uvedené potvrzení není pravé. Žalobce tedy jednal v dobré víře, že porízené doklady jsou pravé. Následně uvedenou vadu odstranil a doložil doklad o zajištění ubytování, jehož pravost již nikdo nezpochybňoval. Závěrem žalobce uvedl, že pobývá na území ČR již dlouhou dobu a dosud vždy řádně dbal všech svých povinností. I když žalobce lituje, že z jeho strany došlo k doložení padělaného dokumentu, sám nepojal žádné podezření, že by se mohlo jednat o padělek.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 9.2.2012 navrhl žalovaný zamítnutí žaloby a k jednotlivým námitkám uvedl, že se jimi zabýval již v rámci vedeného odvolacího řízení a odkázal na žalobou napadené rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu /§ 75 odst. 1 s.ř.s./.

Soud o věci samé rozhodl, aniž nařizoval jednání, neboť dospěl k závěru, že v řízení před správním orgánem došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé /§ 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s./.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

- z dokladu o zajištění ubytování ze dne 21.10.2009, že RNDr. Ing. R. T. potvrzuje cizinci V. D. N., že mu jako ubytovatel poskytne ubytování na území ČR na dobu od 1.11.2009 do 30.11.2011, doklad je opatřen vlastnoručním podpisem RNDr. Ing. R. T., včetně doložky ověření – legalizace dle ověřovací knihy: O-I-14488/2009 ze dne 21.10.2009, kdy pravost podpisu byla ověřena O. O., notářskou tajemnicí pověřenou notářkou JUDr. A. S. s otištěným razítkem jmenované notářky v Praze;

- z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 24.2.2010, že tohoto dne byl sepsán protokol dle § 18 odst. 1 správního řádu, z něhož vyplývá, že na oddělení povolování pobytu, Inspektorátu cizinecké policie Praha se dostavil pan RNDr. Ing. R. T. za účelem prověření žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání pana N. V. D., který po poučení dle § 4 odst. 4, § 33 odst. 1, § 36 a § 38 správního řádu do protokolu mj. uvedl, že je jediným vlastníkem nemovitosti na adrese N. 109/27, P. 2, v současné době v domě bydlí 14 podnájemníků, všechno občané ČR. V domě neměl ubytováni cizince a ani mu není známo, že by se tak stalo bez jeho

souhlasu, jméno N. V. D. neslyšel a ani ho nezná. Se jmenovaným neseписoval ani nepodepisoval smlouvu a předložený doklad nikdy neviděl, podpis na něm není jeho a je odlišný od jeho podpisu;

- z protokolu č. N 157/2010 sepsaného dne 6.4.2010 JUDr. A. S., notářkou v Praze se sídlem v P. 2, n. M. 9 v kanceláři na uvedené adrese ve věci podání zprávy Policii - službě cizinecké policie, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie, že tohoto dne se dostavili policisté, kteří předložili listinu, jež obsahuje ověření podpisu pana RNDr. Ing. R. T., jehož podpis byl údajně ověřen v notářské kanceláři. Nahlédnutím do ověřovací knihy O I dne 21.10.2009 bylo zjištěno, že toho dne nebylo použito pro ověřování podpisů číslo O-I-14488/2009, toto číslo bylo použito pro ověření podpisu zcela jiné osoby až dne 23.10.2010. Dále bylo zjištěno, že pan RNDr. Ing. R. T. dne 21.10.2009 v notářské kanceláři svůj podpis neověřoval. K dotazu, zda číslo uvedené na ověřovací doložce a v ověřovací knize může být použito vícekrát, notářka uvedla, že nikoliv, že pro každý podpis se přiděluje samostatné číslo, i když jedna osoba podepisuje více listin, tzn. pokud by RNDr. Ing. R. T. podepsal více listin, bylo by každé ověření jeho podpisu opatřeno samostatným číslem. Notářka konstatovala, že předložená ověřovací doložka na listině ze dne 21.10.2009, jejíž kopie bude tvořit přílohu tohoto protokolu, obsahuje padělanou ověřovací doložku, neboť v kombinaci s uvedeným číslem O I 14488/2009 se shora uvedeným RNDr. T. ze dne 21.10.2009 není pravdivá, obsahuje i pravopisné chyby, které text ověřovací doložky nemá. Chybí zde čárka za jménem ověřované osoby, dále chybí čárka za slovem průkazem a dále chybí dvojtečka za slovem osoba. Rovněž velikost štítku se neshoduje se štítkem používaným v notářské kanceláři. Podpis notářské tajemnice paní O. je falšovaný, úřední razítko je též paděláno, neboť evidentně nemá tak ostré kontury jako používané razítko č. 6, dále čárka nad písmenem á ve slově S. je na padělku téměř neoddělena od písmena a. Hvězdička před a za jménem je na originálu stejná, naopak u padělku je různá. Notářka prohlašuje, že jiné razítko s číslem 6 nikdy neměla a otisk originálního razítka s číslem 6 bude na příloze tohoto protokolu.

Soud konstatuje, že z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise v odůvodnění rozhodnutí vycházela jak z protokolu sepsaného dne 24.2.2010 (dle § 18 odst. 1 správního řádu) s majitelem nemovitosti na adrese P. 2, N. 109/27, tedy s panem RNDr. Ing. R. T., tak z protokolu sepsaného dne 6.4.2010 v notářské kanceláři JUDr. A. S., jmenovanou notářkou.

Z textu protokolu sepsaného dne 24.2.2010 s panem RNDr. Ing. R. T. vyplývá, že s jmenovaným byl sepsán protokol jako s účastníkem správního řízení a tomu odpovídá i skutečnost, že pan RNDr. Ing. R. T. byl mj. poučen dle § 33 odst. 1 správního řádu (právo účastníka řízení zvolit si zmocněnce), § 36 správního řádu (právo účastníka řízení navrhnout důkazy, vyjadřovat se před vydáním rozhodnutí ve věci k podkladům pro rozhodnutí), § 38 správního řádu (práva účastníka řízení nahlížet do spisu), § 52 správního řádu (povinnost účastníka řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení), § 79 správního řádu (povinnost účastníka řízení nahradit náklady řízení paušální částkou v případě, že řízení vyvolal porušením své právní povinnosti). Pan Ing. R. T. však v dané věci neměl postavení účastníka řízení a mohl vypovídat pouze jako svědek. Uvedené skutečnosti odpovídá nejen jiná poučovací povinnost správního orgánu (§ 55 správního řádu), ale i povinnost správního orgánu vyrozumět o provedení takového úkonu účastníky řízení.

V tomto směru lze shodně s žalobcem poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 7 As 34/2009 – 64, z něhož vyplývá, že „pokud nebyl jako účastník řízení vyrozuměn o úkonu správního orgánu ze dne 9. 2. 2007, resp. o vyjádření účastníka správního řízení A. P. z téhož dne, šlo o postup, který není v souladu s ustanovením § 4 odst. 3 správního řádu. Podle toho ustanovení totiž musí správní orgán s dostatečným předstihem uvědomit dotčené osoby o úkonu, který učiní, je-li to potřebné k hájení jejich práv a neohrozí-li to účel úkonu. Touto dotčenou osobou je i stěžovatel, protože se uvedený úkon správního orgánu dotýkal jeho oprávněných zájmů (§ 2 odst. 3 správního řádu). Tuto vadu řízení nelze zhojit jen tím, že by stěžovatel byl jen následně seznámen s protokolem, případně navržením provedení dalšího důkazu. Je sice možné, že účastník

řízení nebude požadovat opakování tohoto úkonu, ale v případě, že na opakování bude trvat, třeba mu vyhovět. Jiný postup by byl i v rozporu s ustanovením čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům.“

Obdobně je třeba přistoupit i k protokolu, který byl sepsán v rámci odvolacího řízení dne 6.4.2010 v notářské kanceláři JUDr. A. S. Úkon správního orgánu z tohoto dne, který je zachycen v protokole, nelze dle soudu označit za důkazní prostředek, jímž by bylo možno provést důkaz listinou (§ 53 správního řádu) či důkaz ohledáním (§ 54 správního řádu) nebo důkaz svědeckou výpovědí (§ 55 správního řádu). Je tomu tak proto, že postup, který zvolil správní orgán při jeho vyhotovení, vůbec neodpovídá žádnému z uvedených důkazních prostředků. Protokol byl sepsán mimo sídlo správního orgánu (v notářské kanceláři), nebyl sepsán správním orgánem (nýbrž JUDr. A. S., notářkou) a správní orgán v průběhu úkonu pokládal jmenované notáře otázky, na něž JUDr. A. S. odpovídala. Žalobci byla dána následně, prostřednictvím svého zástupce, možnost seznámit se s tímto protokolem („Oznámení“ ze dne 25. 10. 2011) a vyjádřit se k němu jako k podkladu pro rozhodnutí ve věci.

Pokud odvolací správní orgán měl v úmyslu doplnit důkazní řízení, mohl tak učinit pouze v souladu s jednotlivými ustanoveními správního řádu, která upravují postup správních orgánů při dokazování (§ 51 - § 56 správního řádu). Soud shledává v daném případě vhodným upozornit zejména na § 51 odst. 2 správního řádu, který výslovně upravuje povinnost správního orgánu vyrozumět účastníka řízení včas o provádění důkazů mimo ústní jednání, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování. Je možno doplnit, že žádná jiná okolnost než absence vyrozumění žalobce o prováděném výslechu svědka, žalobci dle spisu v účasti na tomto úkonu nebránila.

S poukazem na výše uvedené dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba byla podána důvodně a že napadené rozhodnutí je nutno podle ustanovení § 76 odst.1 písm. c) s.ř.s. zrušit pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.

V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Pro úplnost soud uvádí, že ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.11.2003, č.j. 7 A 38/2001-37) se nezabýval meritem věci za situace, kdy napadené rozhodnutí ruší pro podstatné vady řízení podle ust. § 76 s.ř.s., když soudcovské hodnocení by v danou chvíli bylo předčasné.

Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč za žalobu a ve výši 1.000,- Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě. Dále v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem, které jsou tvořeny odměnou za právní zastoupení za 2 úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby), přičemž sazba odměny činí 2.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31.12.2012), dále dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31.12. 2012) a částkou 960,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše nákladů tedy činí 9.760,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. listopadu 2014

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.